

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

—Ha comensat la quaresma! deya 'l dimecres sospirant un ex-socio del cassino de la Plassa Real.

En efecte, ha comensat la quaresma, l' època de la abstinencia. ¡Ay! no hi há un pá a la post. ¿De qué farém mànigas? ¡Ni un cabas de graval...! ¡Sembla impossible haver vingut tant a ménos!

Pero 'ls ex-regidors poden consolarse pensant una cosa.

Per tothom Carnestoltas dura no més que tres dias; mentres que per ells ha durat tres anys.

¿Quant temps disfrutaran are las novas máscaras lo saló de Cent?

¿Hi haurá molts esbronchs?

¿Hi haurá molts convidats al restaurant?

Nosaltres assistirém al ball desde 'l públich, y no 'ns descuidarém de dirlos si 'ns divertim.

En la distribuci6 de regidors per formar part de las distintas comissions en que 's divideix lo municipi, vá cometre's una omisi6 grave.

Al Sr. Cuyás havian de nombrarlo encarregat dels caballs dels municipals de caballeria, vulgo russos.

¡No n' haurian menjat poch de blat de moro!

Dimecres mitj Barcelona vá trasladarse al camp.

Tranvias, cotxes y carrils anavan plens de gom a gom.

La rua vá en decadencia; pero l' enterro de la sardina vá en aument.

Deixant apart un quants bandarras que 's disfressan posantse un cobrellit al cap, ó bé un parell de peluts a tall de casulla, ja ningú 's disfressa. Aquella animaci6, aquell bon gust de vintitres anys endarrera pertany a l' historia. Barcelona ha perdut l' humor. Lo Carnestoltas es un rey destronat.

Pero ¿qui es que no 'l vá a enterrar?

Paran tallers y fábricas, se tancat las casas y 'ls pisos y surt la gent a corrioladas. Los alrededores de Barcelona bullen. Lo vi vá endoyna.

Si tot lo vi que 's cola, l' aboquessin a la riera de 'n Malla, Barcelona sufriria una gran inundaci6.

Francament, si jo f6s capellá 'm desesperaria, al veure aquest poble, que segons datos estadistichs, conta prop de 250,000 cat6lichs caracterisats entre 265,000 habitants, y que no obstant entra en la quaresma, en lo periodo de la penitencia, fert esser.

Y no diguin, que si vá a enterrarlo es per costum.

Perque ¿no podria ser també que solzament per costum sigués cat6lich?

Lo camp es herm6s.

Per tot arréu s' anuncia la próxima primavera.

Los atmetllers han escampat ja la nevada de sas blancas flors y apareixen cuberts de fullám de un vert incomparable.

L' atmetller es l' arbre més demócrata. Vá més adelantat que 'ls altres.

Las vinyas ploran. Es lo moviment de la sava. Per lo tant jo crech que ploran de alegria.

Per entre l' herbey surten mil modestas floretas. Son las núvias de la primavera. Totas mostran tendres estáms y pistilos: totas exhalan los perfums del amor.

¡Quina familiar! Nascudas apenas a un petó del fresch oreig, acariciadas per la llum del sol que las colora, tot desseguida prenen estat. Neixe y casarse... ¿S' ha vist precocitat com la de las fillas del camp?

—Potser si tinguessen més enteniment no 's casarian, me deya aquest dia un botánich que no viu bé ab la dona.

Torném a la Rua.

Com cada any, qui més cridava l' atenci6 eran los carruatges de alguns industrials, que anunciavan los seus productes.

Aquest any ha fet lo gasto en Vinyas, que repartia galleta americana.

¡Ah! Si arriba a saberho la Viuda Palahi! Prou se 'n hauria empescat alguna per aprofitarse de la propaganda del seu rival, com llavors dels anuncis de l' Ambrosia.

L' industrial que no toca 'l bombo está perdut. Pero no basta anunciar; es menester buscar formas originals.

Y per formas originals, en lloch com als Estats-Units.

Calculin:

Un criminal degudament jugat com a presumpcio autor de un crim misterios era conduhit al patibul.

Donchs bé, desde 'l péu de la forca, quan tenia ja la corda passada al coll, vá cridar:

—Vull parlar. Vull fer declaracions importants.

Lo jutje vá manar que se suspengués l' execuci6, y 'l reo ab véu ferma digué entre la major ansietat de la concurrencia.

—«Senyors, trobantme a dos travessos de dit de la mort, me crech obligat a declarar, que 'ls millors xocolates del mon son los de la casa Schmitson, germans y C.»

Inútil dir que 'ls fabricants dels xocolates aludits, havian fet un conveni ab lo reo, enviant doscents duros a la seva familia.

Volén un altre cas?

Un matrimoni es al lit.

Tot d' un plegat ressona un campanillasso.

Marit y muller se despertan sobressaltats... ¿Qui hi pot haver? Encenen llum, lo marit se mitj vesteix, se

'n vá a obrir y torna a l' arcoba poch moments després ab un plech a la má.

—Es un telégrama, diu a la seva dona.

—¡Un telégrama!.. ¿De qui será?

L' obran entre la major ansietat.

Y 'l marit llegeix lo següent:

—Las millors pastillas contra la tos, son las del doctor Jhonson.

Un altre y acabém.

Un infelis estava ajegut sobre l' acera de un dels carrers de Nova York, recargolantse y trayent espuma per la boca.

Un grupo tractava d' ausiliarlo.

Tot d' un plegat aquell home s' alsa y exclama ab la major sanch freda:

—Senyors, no s' incomodin: aquesta espuma que veuhen no es espuma, sino sabonera, ab la qual queda demostrat no 's coneix al mon sab6 que puga compararse ab lo del célebre perfumista Jhonathán.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

L' una meytat de la senmana perque era Carnestoltas y l' altre meytat perque era la quaresma, los teatros no han fet res de bó.

¿Y que havian de fer? Qualsevol obra que haguessen estrenat, era feyna perduda.

La gent menuda vá invadir lo *Principal*. Dos balls de criaturas, l' un lo dijous gras y l' altre 'l dimars de Carnestoltas. Aquest espectacle té un atractiu especial. No hi ha res més herm6s que la quitxalleta.

Entregadas a l' ignocent expansi6 produheixen las criaturas contrastes originalissims. Vaig veure a un *granader* que no pujava tres pams de terra fent l' amor a una dida de tres anys; un Mefist6feles en miniatura de brasset ab un capellá; una Mascota que feya perdre la xaveta a un xino.

—¿C6m te dius? vaig preguntar a la Mascota qu' era rossa com un fil d' or.

Y ella 'm vá respondre:

—Quimet!

Lo *Liceo* ha comensat lo dejuni de la quaresma. La penúltima funci6 sigué a benefici del mestre Mancinelli, posantse l' ópera *Mefistofeles* tant ben concertada y dirigida per ell mateix.

Lo públich vá manifestarli la simpatia que l' hi professa ab molts aplausos. Y no vá dirli.—«Addio», sino.—«A rivederci».

Perque 'l mestre Mancinelli es dels qu' están contractats per la próxima temporada de primavera: ell,

la Torressella, lo tenor Engel, y tres baixos: en David, en Vidal y 'l nostre paísà Meroles.

L' empresa està buscant ademés una notabilitat artística. M' alegraré molt que la trobi.

... Mentres tant sapig-n qu' encare que 'l Liceo tanqui, no 'ns quedarem sense música. Lo Circo s' encarrega de assurtirnos, y al frente de l' empresa s' hi coloca 'l conegut empresari Perelló, aquell mateix del Retiro. De manera que si are 'l Circo no marxa, ja poden tirar-lo a terra.

Pero jo crech que marxará: a més de la Caligaris y de la Vazquez, l' empresa conta ab la Russell, aquell rossinyol nort-america que tant va agradarnos: conta ab altres artistes molt regulars y conta sobre tot ab la mitja pessetona que costará l' entrada.

Qui vá reanimar un teatro, bè pot reanimarne un altre.

... A *Romea, Judit de Welp*. Aquesta vegada la crítica y 'l públich han estat enterament conformes.

Al *Tivoli*, la *Revista de Barcelona*.

Al *Espanyol* s' anuncia *El castillo del diablo*, per ser posat ab molt lujo de decoracions y trajés.

... Are respecte al *Principal* preparinse: dintre de pochos dias aplaudirém a n' en Rossi.

... L' *Odeon*, es decididament lo teatro més campetxano de Barcelona, d' Espanya, d' Europa y del mon enter. Diumenje en Piquet dedicava una funció monstro al públich, permetent la entrada a cuantas personas se presenten con disfraz que no ofenda la moral, ni la religion.

¡Sobre tot la religió!

N. N. N.

BIBLIOGRAFIA.

Home ó dona?

De segur que aquest titol arribará a intrigarlos. Donch sapigan que l' última producció del fecundo C. Gumá 'l porta y 'l porta dignament.

A través de un pensament enginyós se posa de relleu la eterna contradicció entre 'l dos sexes: la dona que enveja la sort del home; 'l home que enveja la sort de la dona, sense que l' una y l' altre reparin, com deurien, que la infelicitat de ser humá, no depén del sexo, sino de la mateixa naturalesa de l' humanitat.

Lo poemat, que l' autor califica de *capritxo cómich extravagant*, suposa que un bruixot ha anunciat que per un petit estipendi cambiará 'l sexo de las personas que 's presentin. Una dona, desitjosa de dur calsas y patillas se dirigeix a veure 'l bruixot y pèl camí 's topa ab un home que desitja dur faldillas y polissón. Una y altre se las pican sense que logrin convencers y quan ván a donar lo cop, senten que 'l bruixot s' empatolia certas paraulas que 'ls demostran fins a l' evidencia que res ne treurien de cambiar de sexo, per lo qual se 'n tornan junts cap a Barcelona.

Es necessari llegir lo dialech entre ella y ell, per admirar la pasmosa facilitat ab que en C. Gumá versifica.

¿Ne volen una proba? Escoltin un fragment de lo que diu la dona:

DONA.

En lo temps en que vivim,
per més que m' ho desmenteixi,
no hi ha cap sér que sofreixi.
lo que nosaltres sufrim.
¡Si! La dona, la més bella
mitat del género humá;
la dona que ha de criá
los homes ab la sanch d' ella;
la dona que renta goisa,
para taula, arregla 's llits,
cús pedassos, fa surgits
y planxa colls de camisa:
la dona que aguanta 'l pes
de tota la humanitat,
¿qu' es dintre la societat?
Un embrás un cero, un res.
Hi há qui 's creu qu' es una cosa,
ó un moble, que 's paga bè
per servirsen quan convé
y llensarlo quan fa nosa.
Hi há qui la tè com un ruch,
actiu, manso y resignat,
y que bèn bastonejat
pot arribá a dar molt such.
¡Si 'n sufrim de vituperis!
¡si 'ns en tenim de sentit!
Jo crech que jugan a qui
nos farà més impropis.
L' un diu que 'l cor de la dona
es una esponja insensible,
declarant qu' es impossible
que se 'n trobi una de bona.
L' altre diu que 'l parer d' ell
es que la dona no pensa:
l' altre s' arriba a convence
de que ni sols tè cervell.
Y 'l que l' hi fa més favor,
mitj desdenyós, concedeix
que la dona sols serveix
pèls passatemp del amor.

No podém doná ni un pás
que no 'ns vejém ma tractadas:
si fem mal so'n bescantadas,

si fem bè... ningú 'n fa cas.

¿Un fa alguna feonia?

¿Una dona l' hi ha fet fèl?

¿Un altre pert lo que tè?

¡Es que alguna l' extravial!

Tot lo dolent y mal sá,

tot perteneix a las donas:

las únicas cosas bonas

son dels homes ¡está clá!

Los poetas cantan en vers,

los sabis dihentho en prosa,

tots van a veure qui 'ns posa

en un nivell més pervers.

Qualsevulga canallada

dita contra 'l nostre honor,

mou entussiasme y furor

y per tots es celebrada

Y si algú 's treu la careta

y 'ns defensa noblement,

¡ay infelits, si se 'n senti!

¡Es un ximple! ¡Es un doneta!

¡Ab! ¡Ser dona! Més valdria

ser gos ó caball ó gat

per gosar de llibertat

y teni un xich de alegría.

Si neix pobra, ha de guanyarse

lo pa ab lo suhor del front,

sense poguer veure 'l món

ó exposantse a entrebancarse.

L' home sense tó ni só,

la califica atrevit:

lletja, es un mal esperit:

guapeta es una dalló.

Pèl carrer tè de sufrir

indecorosas miradas,

ó grosseras parauladas

que l' home tè 'l dret de dir.

A casa tè d' aguantá

las porrerías del pare,

de la tia, de la mare,

del cunyat y del germá.

May, may pot teni un moment

de repós, libre y a solas;

renta, cús, frega rajo as,

trasca ¡trasca eternament!

Si neix rica, otro que tal:

sa joventut quieta y trista,

la passa de pensionista

lluny del mimo maternal.

Més tart se véu rodejada

d' homes que se l' hi presentan

pintantli lo que no senten,

ni han sentit may tal vegada.

Per més que bategui fort,

en aras del que dirán,

ha de viure sofocant

tots los impulsos del cor.

Sense 'l seu consentiment,

com qui ven una masia,

sos pares al millor dia

l' hi arreglan un casament.

Y 's troba al peu del altá

llogada ab un homenot

que busca més lo seu dot

que no pas la seva má.

¡Ah! No, no; es indescriptible

lo que en lo món aguentém:

mirém per allí hont volguém,

la vida se 'ns fa aborrible.

Tendras, débils y sumissas.

hem d' estar de jenollons

tan si 'ns volen fer petons

com si 'ns volen dar pallissas.

Lo progrés crida y aixorda

per millorá als uns y als altres:

pero lo que es de nosaltres

¡pobras! ningú 's en recorda.

Ja véu, pues, si hi ha rebó

per queixarme com faig ara.

¿Gosará a sosteni encare

que vostés no están milló?

¿Creuré que sempre que conto

los treballs del sexo nostre,

posaria un llas a l' nostre

si 'l morir no fos tan tonto?

Tots los afanys y neguits

son pèls homes, ja se sab;

hem de treballá ab lo cap,

ab las camés y ab los dits.

Hem de batallá ab bravura,

de bona ó de mala gana,

portant de la carga humana

la part més pesada y dura.

L' home, 'l rey de las ideas,

l' amo de mer, terr; y ayre,

ha de fer d' escombriayre

y de escura xameneyas.

Ha de passa 'l pelegrí

sent de hurot, de blanqué,

de bastaix de carreté.

¡de polissón!... ¡de butxi!

Ha de cultivar las terras,

s' ha d' ajupí a tirá l' art,

ha de navegar pèl mar,

ha de foradar las serras.

Ha de fer sabres y espasas,

ha de engravar carreteras,

ha de rentar clavegueras,

ha de edificar las casas.

Ha de coure 'l pa y fè 'l ví,

ha de baixá hasta l' abisme,

y hasta ha de rompre la crisma

quan l' honor ho vol així.

¿Que tal! ¿Que me 'n diu d' aixó?

¿Es realment la part més bona?

¿Qué fa la senyora dona

de tot lo que l' hi be dit jo?

En la nostra juventut

ja comensém a sufrí.

engúnias que fins aquí,

vostés may han conegut.

Quan lo cap encara es tendre,

quan sols voldríam tabola,

ja 'ns traginan a la escola

y ab la llenya 'ns fan apendre.

Allí 'ns forsan la memoria

sense cor ni compassió.

ara un riquet d' oració,

ara lectura, ara historia,

ara ciencia abrumadora,

ara física antipática,

ara racció de gramática,

¡de gramática, senyora!

Després de tantas tragérias,

som ja uns homes de debó.

ara comensém lo bó,

ara venen las miserias.

¿Qué farás? ¿per quins istils

t' has de campar la vidassa?

¿Serás melje? ¡Si n' hi ha mas-a!

¿Advocat? ¡Si n' hi ha tants mils!

A veure. ¿quin camí prens?

Totas las plassas donadas,

totas las portas tancadas,

tots los llochs plens y replens..

¿Créu que 's passen pochos fatichs

avants un no s' inquenia?

Busca empenyos tot lo dia,

cansa parents, cansa amichs;

trabaisa d' aquí d' allá

d' una manera diabólica...

Res... ¡y tot per la bucólica!

¡tot per un bossí de pá!

Donguém ara una mirada

pèl cantó del matrimoni.

esqué inventat pèl dimoni

per fer més bona pescada

¿Quí es lo que carrega 'l pes

del negoci conjugal?

L' home, pues ella, total,

casi no carrega res.

¿Qué fan quan un home 's casa?

L' hi etziban la núvia, y ¡au!

que s' espavili 'l babau

y que aguanti ell sol la casa.

Ella ab dos vestits de festa

y uns enaguas de ganxet,

com que ja tè 'l seu pamet,

ja porta 'l dot, ja está llista.

Ell es qui ha de basquejarse

pèl parament de dormi,

per carbó, per pá, per ví,

per vestirse, per caisarse.

Ell es qui ha de pendre midas

perque no faltin dinés

quan arriba 'l cap del mes.

y quan hi ha mestres y didas.

Y ella, fent quatre matracas,

passa 'l temps per 'llá y per 'lli;

y... ¡pósamelas aquí,

perque jo no tinch butxacas!

Es imponderable 'l farrech

que tenim de suportar:

en tot havém de pensar.

tot ¡tot está al nostre carrech!

May tenim las mans paradas,

fassi calor, fassi fret

¿Que un govern no fila dret?

¡Vaja, aném, fes barricadas!

¿Que una nació 'ns vé a insultar?

¡Contra ella, y cayga 'l que cayga!

¿Que plou molt? ¡betura l' aiga!

¿Que hi ha foc? ¡Véslo a apagar!

Puja, baixa, crida, atrona,

arrostra cent mil perills,

treballa per tú, pèls fills,

per la sogra, per la dona.

Gasta la vida raquítica

recorrent tot l' univers,

segueix lo curs del comers,

entrat de la política

Posa en premsa 'l cap y 'l cor,

bellugat sempre, incansable...

Vel 'hi aquí... ¿es gayre agradable

la vida del sexo fort?

¿Qué tal?

Donchs creguin que si haguessem de copiar tot lo que n' es digne hauriam de transcriure lo poemat enter, y, francament, com que 's llibres se publican per vendres, valdrá més que 'l comprin. Al cap de 'vall per dos ralets passarán un bon rato.

Del mateix autor s' acaba de publicar la segona edició de l' obreta *Buscant la felicitat*. Vá ilustrada ab xispejants dibuixos de 'n Manel Moliné y costa no més que dos ralets.

Un altre tomo que costa no més que dos rals.

Se titula *Tiros satirichs* y es original de D. Francisco Llenas, que més de una vegada 'ns ha favoregut ab la seva col·laboració. Basta dir per abonar la bondat de la col·lecció que una gran part de las poesias que contè han sigut premiadas en certámens satirichs, guanyant premis, accésits ó mencions.

La senmana entrant publicarem una mostra de aquesta obreta que desde 'l moment recomaném als nostres lectors.

* * *

Per acabar aquest petit article bibliogràfic. Ja s'ha publicat lo llibre: «Barcelona en la mano.— Guia de Barcelona y sus alrededores.» Tota la premsa s'ha ocupat ab elogi de aquesta obra, qu'és la descripció completa de tot quan tanca y conté Barcelona y és digne de ser conegut ó visitat. Lo titol de l'obra està justificat plenament. Los forasters y molts barcelonins, que no saben encare lo qu'és Barcelona, trobaran en aquest llibre una Guia segura, fiel, metòdica y ordenada. Més de quaranta grabats, cinch magnífichs planos y una bonica enquadernació, la fan doblement apreciable.

Ja cal que s'acuytin á comprarla, perque la primera edició se'n vá com pá beneyt.

Costa no més que catorze rals.

Y's ven á ca'n Lopez y en las principals llibrerias. N. N. N.

ESQUELLOTS.

Fá pochos dias qu' en una reunió particular donada en casa del eminent pianista Albeniz, vaig tenir la dita de sentir al incomparable guitarrista Sr. Tárrega.

Descriure l'efecte que vá produhirme es impossible.

¡Tárrega es inmens!

No's compren com de una guitarra poden sortir tants efectes, tanta puresa, tant sentiment, tanta melancolia unas vegadas, tant foch, tant ardor, tanta agilitat altres cops, una varietat tant inmensa de sonidos y un conjunt tant extraordinari de recursos.

Tárrega es un fascinador. La seva vareta màgica es lo mànech de la guitarra.

Si tots los guitarristas toquessen com ell, aquest instrument genuinament espanyol, company un dia del estudiant que corria la tuna y entreteniment ab freqüencia de rapa-barbas desocupats; la humil guitarra seria 'l primer instrument del univers.

Pero de Tárrega no n'hi ha més que un.

Es un artista modest y estudiós, intel·ligent y genial. Ell es lo primer que ha dit á la espanyola guitarra: —Vull que parlis alemany y que tothom t'entenga.

Y en efecte, una pessa de Mehndelsson ó de Chopin ó de Thalberg ó de Beethoven interpretada en la guitarra per en Tárrega es cosa que maravella. La guitarra parla alemany y's fá entendre.

¿Y quan punteja una de aquelles pessas nacionals en las quals tot bull, tot brilla, tot llamega?

Creguin, n'hi ha per morir.

Vaig sentirli una jota ¡Rediós! Si en Tárrega s'arriba al Aragó en época d'eleccions, no més que tocant aquella jota 'l fan diputat unánimement á despit de'n Cánovas y de'n Romero Robledo y de tots los caciques conservadors.

No hi hauria remey per ells: en Tárrega 'ls aixafaria la guitarra.

Francament, seria de desitjar que l'eminent concertista, 'l Sarasate de la guitarra, trobés un local apropiat per donar una serie de concerts públichs.

De segur que no l'hi faltaria un públich numerós que l'acalaria entusiasta.

A la Plassa Real ja tornan á cambiar los arbres que s'han mort.

Cada any succeheix igual: cada any se'n moren, cada any ne cambian.

Si jo fos del Sr. Oliva, jardiner municipal, hi plantaria desmays, y al peu de cada desmay, un banch, convertit l'asiento en llosa funerària que digués:

Aquí yace una acacia de bola, víctima de las miradas de los socios del Cassino constitucional.

L'escena á Uldecona.

Protagonista, l'arcalde.

La comedia consisteix ab un bando prohibint als vehins de aquella població que de nit usin mantas ó tapabocas.

Y ab uns quants encarregats de complimentar aquesta disposició, que per donar l'exemple, rondan de nit embossats fins als ulls.

¿No veuen?

No més que per fer lo que 'm dongués la gana m'agradaria sè arcalde de Uldecona.

Per fer lo que 'm dongués la gana y per divertirme. Lo dia menos pensat publicaria un bando dihent:

«Article únich: Se prohibeix que surti cap vehí al carrer sense portar bossal.»

Deya 'l Brusí:

«La Rua estubo ayer tarde sumamente fria.» —Donchs per mi vá ser sumament calenta, deya un pobre infelis, á qui, després de tirarli un cabás de con-

fits de guix, ván escalfarli l'esquena á cops de cadira. Aquest si que vá divertirse.

Lo dia de Carnestoltas han entrat en caixa 'ls quintos de Barcelona.

Díalech al sortir de la Diputació:

—Noy, are vaig á disfressarme.

—¿De qué 't disfressas?

—De sorje.

L'arcalde de Manresa vá manar que 'ls balls del dimars de Carnestoltas acabessin á las dotze de la nit en punt.

Encare es poch.

L'arcalde de Manresa podia manar que tots los que ballessin fins á mitja nit del dimars, en sortint del ball anessin á confessar.

Las cosas ó ferlas bè ó no ferlas.

A Madrid també hi ha tranquils.

Dias endarrera vá morir se un fuster, y en los últims moments recordant que deixava pagada una arroba de vi, demaná als seus amichs que se la partissen y anessin al enterro ab las botijas plenas, que beguessin á la seva salut, y que l'hi reguessin ab ví la sepultura.

Lo programa vá cumplirse al peu de la lletra.

Va ser una cerimonia molt religiosa.

Al tornar del enterro, tots los convidats duyan un gat com un temple.

A Palma de Mallorca cantavan l'Aida, haventse encarregat de la part de Radamés, un tal Roig.

Lo cantant, poch avants de la funció, vá enviar una carta á l'empresa declarant que no podia cantar, perque la seva mare no ho volia.

Está clar, si hagués cantat, la seva mare era capás de ferlo aná al llit sense sopar.

Si algun dia la seva mare s'enterneix y torna á deixar-lo cantar, que no l'hi regalín pas cap corona. Si per cas, los mallorquins podran regalarli una gorra de cop.

De segur que no han vist res més xistós que la disposició presa per la direcció de la tranvia de Barcelona á Gracia, ab los trajos dels conductors.

La citada direcció vá manar que 'ls trajos de uniforme no tinguessen butxacas.

Los conductors ván revoltarse, y llavors l'empresa vá passar perque n'hi hagués; pero al repartir los trajos, las butxacas eran totalment cusidas.

Un conductor deya:

—¿No valdria més que adoptessin aquest sistema ab los qu'entran de regidors.

Escolti Sr. Mañé, si es servit.

Vosté's queixa, y católicament parlant, se queixa ab molta rahó, de que en aquest país, eminentment católich, hi haja tanta afició á treballar los diumenjes.

Ara bè:

¿Per quin motiu, vosté mateix, director del Diari de Barcelona, permet y consent que 'ls repartidors, lo reparteixin com si fós dia de feyna?

¿Que per ventura 'ls repartidors al defensar lo jornal, no treballan?

Si vosté, D. Joan, fós capás de contestar alguna vegada á las observacions que se l'hi fan, m'alegraria que 'm dongués una resposta.

A medida que alguns regidors dimiteixen ne nombran d'altres, donantse la coincidencia de que tots los nombrats de nou pertanyen á la fracció del arrós.

Es natural: los talls s'acaban, y pèls que vulgan repetir no queda més que arrós.

L'altre dia van nombrar á D. Joseph Font y Molas.

Animis D. Ignaci.

Ja han arribat als Fonts.

Aviat l'hi tocará á vosté.

Mentres la major part dels vehins de Barcelona, dimecres eran á enterrarlo, corria pèls carrers de la ciutat una professó de cucurullas.

Y un nen deya:

—Mamá, miri, aquests s'han descuidat de treures la disfressa.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima 'ls cotxeros molt la pronuncian; dos molts pintors

junt ab tres usan;
no caminant
may prima-dugas;
la tersa es nota;
quarta es beguda;
roba es quart-terça;
dos-dos es fruyta;
y es la tot bona
desfeta y crua.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Es beguda ma primera
y ma segona vocal,
musical es ma tercera
y una flor lo mèu total.

J. PRATS Y N.

MUDANSA.

Quan vos cridi lo papá
diguéu sempre tot ab a;
genís al mon hi ha d'havé
de tota tot fet ab e;
lo millonari Joan Pi
tè d'or una tot ab i;
per passá 'ls ratos milló
vaig comprá una tot ab o.

VERBI GRACIA.

TRENCA-CLOSCAS.

LETRAS.

Formar ab las anteriors llettras lo nom de un carrer de Barcelona.

CIUTADÁ NOY GRAN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Un 'arma.
1 2 6 5 4 7.—Una joguina.
1 2 3 4 5.—Article de cassa.
1 7 6 7.—Id. de cuina.
1 2 3.—En las cassas.
1 2.—Arbre.

UN TENORIO.

ROMBO.

Primera ratlla una lletra; 2.ª una part del cos; 3.ª un home polítich; 4.ª menos que poch; 5.ª una consonant.

DIMONI-BLAU.

CONVERSA.

—Domingo, ma mare diu que hi vejás.
—Sabs qué vol?
—Diu si tens.....
—Qué?
—Búscaho; ja t'ho he dit.

PAPERADA.

GEROGLIFICH.

PEROL

III

O L

:

A

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Do-mi-no.
- ID. 2.ª—In-di-rec-ta.
- ACENTIGRAFO—Capellá-Capella.
- ANAGRAMA.—Marit-Marit-Mirat-Mitra.
- TRENCA-CLOSCAS.—La Campana de Gracia.
- CONVERSA.—Sabadell.
- ROMBO.—

B
P A S
B A R R E T
S E T
T

- GEROGLIFICH.—Any de peras, mal any per las eras.

¿HOME Ó DONA?

CAPRITXO CÒMICH-EXTRAVAGANT, EN VERS,

PER

C. GUMA.

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab mol esmero sobre paper superior.

Preu: DOS RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals llibrerias.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

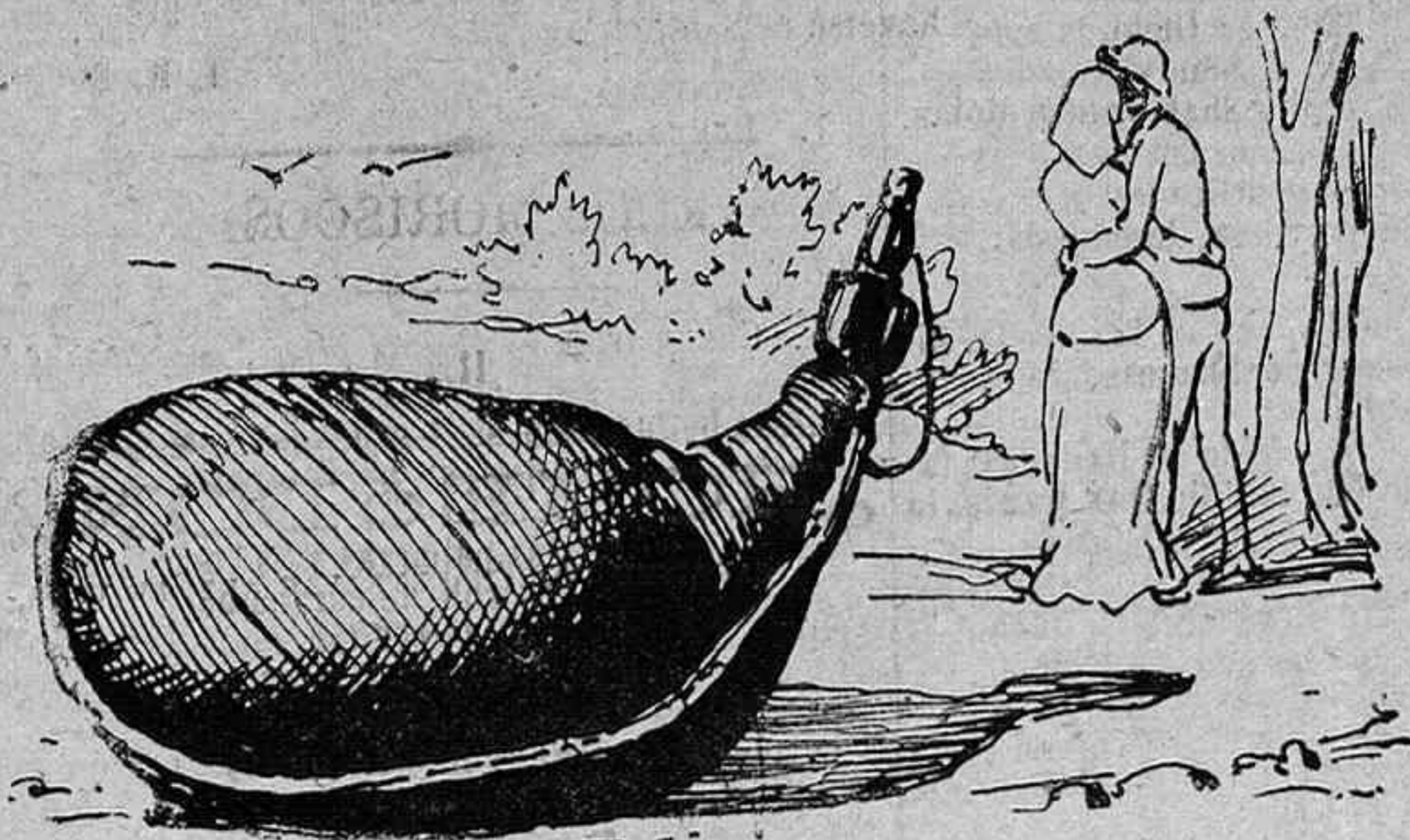
—¿Quant t' hi jugas que has perdut la dona.
 —¿Com ho sabs?
 —Perque se 't coneix ab lo front.

Últim dia de Carnestollas.—Un senyor que 's prepara per la quaresma.

¡A enterrarlo!

Lo que verdaderament s' enterra.

Las últimas disfresas.